

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/92/2019
Identifikačné číslo spisu: 1211219987
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1211219987.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EUBIRAC, a.s., Podunajská 23, Bratislava, IČO: 35 683 066, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876 proti žalovanému Slovenská inovačná a energetická agentúra, Bajkalská 27, Bratislava, IČO: 00 002 801, právne zastúpenému Bobák, Bollová a spol. s r.o., Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 855 673 o zaplatenie 73.082,53 Eur s príslušenstvom o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/26/2018-608 z 12. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/26/2018-608 z 12. júna 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 26Cb/180/2011-527 z 25. októbra 2017 konanie v časti o zaplatenie istiny 67.501,02 Eur zastavil, vo zvyšku súd žalobu žalobcu zamietol a napokon žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2 Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako zhotoviteľ dňa 30. júla 2010 uzatvoril so žalovaným ako objednávateľom zmluvu č. 01501002, predmetom ktorej bolo vykonanie rekonštrukčných prác na viacerých objektoch materských a základných škôl v Nitrianskom a Trnavskom kraji. Uvedenú zmluvu vzhľadom na jej obsah, posúdil ako zmluvu o dielo tak, ako je tento zmluvný typ vymedzený v § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedenú skutočnosť označil za medzi účastníkmi konania za nespornú. Konštatoval, že splnenie povinnosti vykonať dielo je jednou zo základných povinností zhotoviteľa. Zhotoviteľ si splní svoju povinnosť vykonať dielo riadnym ukončením diela a odovzdaním diela objednávateľovi v mieste určenom zmluvou, ako aj v čase určenom zmluvou. Pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcu bolo preto potrebné, aby súd ako prejudiciálnu otázku riešil otázku platnosti odstúpenia od zmluvy, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 03. júna 2011,

ktorého platnosť žalobca v priebehu konania namietal najmä s poukazom na skutočnosť, že žalovaný mal od zmluvy odstúpiť pred protokolárnym odovzdaním, vo fáze kedy dielo malo byť dokončené. Konštatoval, že pre platnosť odstúpenia od zmluvy zákon nevyžaduje písomnú formu. Právna úprava odstúpenia od zmluvy v Obchodnom zákonníku je komplexnou, a preto sa ustanovenia Občianskeho zákonníka nepoužijú. Právo odstúpiť od zmluvy vzniká zásadne ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti, teda ako právo zodpovednostné. Dispozitívnosť ustanovení Obchodného zákonníka však nevyučuje, aby si účastníci zmluvy dohodli právo odstúpiť od zmluvy aj na základe iných dôvodov. Z uvedeného je zrejmé, že v zmysle § 344 Obchodného zákonníka pre účinné odstúpenie od zmluvy sa vyžaduje zákonné prípadne zmluvné oprávnenie, ktoré sa viaže na splnenie určitých podmienok. Pri posudzovaní zmluvných ustanovení, ktoré žalovaného oprávňovali na odstúpenie od zmluvy, súd vychádzal zo znenia prekladu zmluvy do slovenského jazyka, ktoré boli v tomto konaní predložené žalovanou stranou a to s ohľadom na zhodné skutkové tvrdenie oboch strán sporu, ktoré tento preklad považovali za autentický preklad originálu zmluvy vyhotovenej v anglickom jazyku. Súd prvej inštancie poukázal na čl. 59 podľa ktorého boli zmluvné strany oprávnené od zmluvy odstúpiť v prípade, ak sa druhá strana dopustí podstatného porušenia zmluvy. V ustanovení čl. 59 bod 59.2 zmluvy si účastníci zmluvného vzťahu vymedzili, čo sa bude v ich zmluvnom vzťahu považovať za podstatné porušenie zmluvy. Toto ustanovenie označil za súladné s ustanovením § 345 ods. 3 Obchodného zákonníka, vychádzajúceho z koncepcie, že aj v prípade ak pôjde o podstatné porušenie zmluvy, oprávnená strana môže povinnej strane oznámiť, že na plnení trvá a poskytnúť jej dodatočnú lehotu na plnenie a po márnom uplynutí tejto lehoty môže využiť režim okamžitého odstúpenia od zmluvy. Konštatoval ďalej, že predmetné ustanovenie zmluvy teda obsahovalo úpravu odstúpenia od zmluvy, odchylnú od ustanovení Obchodného zákonníka, pričom táto úprava má samozrejme prednosť pred dispozitívnymi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd zdôraznil, že uvedená zmluvná úprava sa však týkala iba nároku na odstúpenie od zmluvy v prípade podstatného porušenia povinností druhou zmluvnou stranou. Následky vznikajúce v dôsledku nepodstatného porušenia zmluvy, predmetnými zmluvnými ustanoveniami nijako dotknuté neboli, to znamená, že dôsledky nepodstatného porušenia zmluvnej povinnosti sa spravujú ustanovením § 346 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané (a to najmä zo znaleckých posudkov predložených žalovanou stranou), že žalobcom vykonané dielo vykazovalo viaceré nedostatky, ktoré boli žalobcovi riadne zo strany žalovaného oznámené s dodatočnou lehotou na ich odstránenie. Žalobca však v priebehu konania súdu nepreukázal, že by tieto vytýkané nedostatky v určenej lehote odstránil. Výslovil názor, že v takomto prípade mal žalovaný jednoznačne právo odstúpiť od zmluvy, nakoľko žalobca, ktorý bol v omeškani, nesplnil svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorá mu na to bola poskytnutá. Žalobca bol v omeškani tak s odovzdaním samotného diela, ako aj s odstránením väd vytknutých žalovaným, pričom mu bola poskytnutá primeraná lehota na ich odstránenie. Táto lehota bola žalobcovi poskytnutá vo výzve žalovaného zo dňa 02. marca 2011. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dielo vykonané žalobcom vykazovalo vytýkané vady, a to aj po uplynutí lehoty stanovenej žalovaným na odstránenie nedostatkov (väd diela). Uvedené jednoznačne potvrdzujú závery predložených znaleckých posudkov zo dňa 02. augusta 2011, ktoré si dal vyhotoviť žalovaný. Žalovaný, z dôvodu neodstránenia väd a nedostatkov v stanovenej lehote, dňa 01. júna 2011 odstúpil od zmluvy uzatvorenej so žalobcom a to z dôvodu, že žalobca sa dostal do omeškania s riadnym dokončením diela, neodstránil vady a nedorobky v lehote stanovenej žalovaným (projektovým manažérom), nezabezpečil platnú zábezpeku plnenia, nepredložil realizačný projekt diela včas na jeho odsúhlasenie, nedodal požadované zariadenia v súlade so zmluvou, nepredložil kompletnú sprievodnú technickú dokumentáciu a ani projekt skutočného vyhotovenia diela. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za to, že zo strany žalovaného došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy listom zo dňa 01. júna 2011, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 03. júna 2011.

3 Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že si žalobca v tomto konaní uplatňoval nárok na zaplatenie ceny prác, ktoré mal na dielo podľa zmluvy vykonať. Tieto práce fakturoval žalovanému faktúrou č. 200100160 na sumu 73.082,53 EUR za práce vykonané na objektoch základných a stredných škôl v Nitrianskom a Trnavskom kraji. Pri posúdení tohto nároku súd vychádzal primárne zo skutočnosti, že dňom 03. júna 2011 nastali účinky odstúpenia od zmluvy a týmto momentom aj samotná zmluva zanikla.

4 Výslovil názor, že cena diela, resp. cena jeho jednotlivých častí, dohodnutá v zmluve o dielo, ktorá zanikla odstúpením je právne bez významu pre zistenie o čo sa objednávateľ obohatil. Zákonné ustanovenia upravujúce vysporiadanie účastníkov zmluvy sú ustanoveniami dispozitívnymi, ktoré je možné dohodou účastníkov v zmluve zmeniť.

5 Poukázal na to, že aj zmluva o dielo, uzatvorená medzi stranami sporu, obsahovala ustanovenia, ktoré práva a povinnosti jej účastníkov po zániku zmluvy na základe odstúpenia modifikovali. Za takéto ustanovenie považoval nepochybne čl. 60.1 zmluvy, a to vzhľadom na jeho obsah, keďže rieši spôsob platieb po ukončení zmluvy. Toto ustanovenie zmluvy označil za také ustanovenie, ako ho má na mysli aj § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, keďže vzhľadom na jeho obsah má trvať aj po ukončení zmluvy.

6 Podľa už uvedeného čl. 60.1 zmluvy č. 01501002 mal žalovaný, v prípade ukončenia zmluvného vzťahu z dôvodu vážneho porušenia zmluvy zhotoviteľom, vystaviť prostredníctvom projektového manažéra „osvedčenie na sumu vykonaných prác“. Túto sumu bol žalovaný oprávnený ďalej znížiť o 10% z podielu hodnoty vykonaných prác. Súd mal za to, že žalovaný si túto svoju povinnosť splnil a to tak, že vystavil listinu označenú ako: „Payment upon termination of Contract No. 01501002“ zo dňa 21. decembra 2011, touto listinou vykonal vysporiadanie svojich záväzkov voči žalobcovi, kde zároveň uznal žalobcom zrealizované práce fakturované faktúrou č. 200100160 v sume 56.250,85 Eur bez DPH. Za nespornú označil skutočnosť, že žalovaný na základe tohto dokumentu „Payment upon termination“ uhradil dňa 20. januára 2012 (t. j. po podaní žaloby) sumu 235.605,32 Eur bez DPH a dňa 17. februára 2012 sumu 47.121,06 Eur.

7 Uvedol, že v prílohe č. 1 predmetného certifikátu sú uvedené všetky práce, ktoré sú predmetom vysporiadania po ukončení zmluvy, tieto sú uvedené po jednotlivých celkoch, ktoré boli predmetom zmluvy. Práce sú uvedené jednotlivo pri každej z vysporadúvaných stavieb, teda sú identifikovateľné a oddeliteľné od iných druhov výdavkov. Uvedol, že z predmetného certifikátu je teda jednoznačne zrejmé na úhradu akých záväzkov a v akej výške malo peňažné plnenie žalovaného slúžiť. Výslovil názor, že žalobcovi pri pripísaní platby na jeho účet, vzhľadom na obsah osvedčenia („Payment upon termination“), muselo byť zrejmé, akého záväzku žalovaného sa predmetná platba týka a koľko z celkovej uhradenej sumy 235.606,32 eur bez DPH sa vzťahuje k prácam fakturovaným faktúrou č. 200100160. V dôsledku toho mal za splnenú základnú podmienku pre riadnu identifikáciu úhrady záväzku tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 330 Obchodného zákonníka.

8 Výslovil názor, že z právnej úpravy započítavania platieb v obchodných záväzkových vzťahoch vyplýva, že prednosť (a to aj vo vykonávacom konaní) má dohoda strán (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka), v prípade, že strany takúto dohodu neuzavreli, má dlžník, za splnenia predpokladov uvedených v § 330 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, právo určiť, ktorý z viacerých (peňažných) dlhov voči rovnakému veriteľovi plní. V danom prípade, aplikujúc vyššie uvedené a vychádzajúc zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, v ktorej sa účastníci jednoznačne dohodli na spôsobe vyúčtovania si záväzkov po ukončení zmluvy, s poukazom na toto záverečné vyúčtovanie vykonané žalovaným („Payment upon termination“), konštatoval, že muselo byť žalobcovi jednoznačne jasné, o úhradu ktorého záväzku zo strany žalovaného išlo. Uzavrel, že žalobca nebol oprávnený zaúčtovať si došlú platbu na iné záväzky (ktoré navyše boli sporné). Vzhľadom na uvedené, mal súd za to, že žalovaný si svoju povinnosť splnil a uhradil žalobcovi práce fakturované faktúrou č. 200100160 a to vo výške a spôsobom určeným čl. 60 zmluvy.

9 Na základe uvedených skutočností, ako aj citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, nemá oporu v zákone a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

10 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p. a v časti, v ktorej bolo konanie zastavené rozhodol súd o trovách konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak

strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V časti, v ktorej súd žalobu zamietol mal žalovaný v konaní plný úspech, súd mu preto priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi.

11 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na základe žalobcom podaného odvolania rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/180/2011-527 zo dňa 25. októbra 2017 v napadnutom zamietajúcom výroku a závislom výroku o náhrade trov konania potvrdil a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12 Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie nepochybné zistil, že žalobca nedodrжал zmluvné podmienky ukončenia a odovzdania diela a tiež, že neodstránil vady diela v lehote určenej žalovaným. V súvislosti s námietkou žalobcu o neúčinnosti zmluvy a v dôsledku toho i neplatnosti odstúpenia od nej, odvolací súd poukázal na ust. § 366 písm. d/ C.s.p. v dôsledku čoho nebolo možné na túto námietku v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko ju žalobca neuplatnil pred súdom prvej inštancie a niet dôvodu, pre ktorý ju nemohol bez svojej viny uplatniť pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd súhlasil s tvrdením žalovaného, že platnosť odstúpenia od zmluvy je správne odôvodnená v napadnutom rozsudku a to v odsekoch 47 až 53 jeho odôvodnenia.

13 Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP. Žalobca tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že v odvolaní, ktoré podal proti rozsudku súdu prvej inštancie, pre prípad, že odvolací súd bude v spore rozhodovať bez nariadenia pojednávania podľa § 219 ods. 3 CSP, požiadal súd, aby upovedomil právneho zástupcu žalobcu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu cimrak.advokat@gmail.com. Výtýkal odvolaciemu súdu, že napriek uvedenému, ho o termíne vyhlásenia rozsudku neinformoval (R 14/2010). Dovolateľ poukázal na názor vyjadrený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo 227/2013, 3Cdo 714/2015, 7Cdo 151/2017. Ďalej v dovolaní namietal, že v konaní rozhodol nesprávne obsadený súd. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd v prejednávanej veci rozhodoval už v roku 2016 a to uznesením č. k. 1Cob/151/2014-470 z 30. júna 2016, pričom predsedníčkou tohto senátu bola JUDr. Andrea Haitová v zmysle Rozvrhu práce pre Krajský súd Bratislava na rok 2016 v znení dodatku č. 5. O odvolaní žalobcu zo dňa 8. novembra 2017 však rozhodol senát 3Cob v zložení predsedníčka senátu JUDr. Elena Ondrišová a členovia senátu Mgr. Štefan Zelenák a JUDr. Ivona Hrčeková. Poukázal na čl. IV. bod 4 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019 (súčasť Rozvrhu práce pre Krajský súd v Bratislave na rok 2019) podľa ktorého: „Veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu prvej inštancie a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania sa zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku“. Vychádzajúc z uvedeného mal dovolateľ za to, že o jeho odvolaní rozhodol nesprávne obsadený súd, nakoľko nebol daný dôvod na to, aby o jeho odvolaní rozhodol senát 3Cob, keď pôvodný senát 1Cob, ktorý už raz o odvolaní v tomto konaní rozhodoval, bol plne funkčný a zákonne obsadený. Konštatoval, že mu nie je zrejmá taká skutočnosť, ktorá by viedla k aplikácii čl. IX Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019, t. j. k prerozdeleniu vecí JUDr. Haitovej iným senátom z dôvodu napr. dlhodobej práceneschopnosti. Uzavrel, že porušením zásad stanovených rozvrhom práce pre Krajský súd v Bratislave, bolo jeho odvolanie nesprávne pridelené na rozhodnutie senátu 3Cob, ktorý o ňom aj rozhodol, čím je naplnený dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP. Ďalej dovolateľ v dovolaní uviedol, že súd vyhodnotil, že na základe osvedčenia bola platba za vykonané práce riadne vykonaná. Zároveň súd vyjadril názor, že žalovaný mal nárok na zníženie sumy takéhoto vyrovnania o 10%. Výslovil názor, že s takouto koncepciou nemožno súhlasiť lebo jednak je v rozpore so zákonom a na druhej strane súd nezohľadnil, že v predmetnom

osvedčení sú odpočítané položky, na ktoré nebol zo strany žalovaného nárok. Za nesprávnu označil úvahu súdu o tom, že žalovaný riadne uhradil svoju pohľadávku, nakoľko z osvedčenia (identifikácie platby) nie je možné zistiť k akým záväzkom sa platba vzťahovala. Konštatoval, že žalobca nemal inú možnosť ako postup podľa § 330 Obchodného zákonníka. Súdu ďalej vytýkal, že nikde neuviedol, prečo časť prác považoval za nevykonané, aj keď žalovaný ich vykonanie nepopieral. Z napadnutého rozsudku tiež nie je zrejmé, na základe čoho mal súd za preukázané, že žalovaný za celý predmet žaloby zaplatil. Uzavrel, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neposkytli odpoveď na základnú otázku, a to, prečo by žalobca nemal dostať odplatu za vykonané stavebné práce, z dôvodu ktorého označil rozsudok za nepreskúmateľný, nevysvetľujúci podstatu zamietnutia žaloby. Namietal, že žalobca v podanom odvolaní poukázal na to, že súd nemal za preukázané, že zmluva je platná, napriek tomu, že vykonal dokazovanie - listinou, pričom o túto zmluvu a jej ustanovenie oprel svoje rozhodnutie. Krajský súd na túto námietku neprihliadol a to z dôvodu § 366 písm. d/ CSP, nakoľko ju žalobca mohol uplatniť skôr. Dovolateľ vyslovil názor, že ako už uviedol vyššie, súd skúma platnosť resp. neplatnosť zmluvy a jej nesúlad s hmotnoprávnymi predpismi ex offio. Nebol preto dôvod na vznášanie takejto námietky v konaní, nakoľko bolo povinnosťou žalovaného v tomto smere uniesť dôkazné bremeno. Vyslovil názor, že žalovaný ani podaním zo dňa 7. decembra 2017 nepreukázal účinnosť zmluvy, nakoľko z neho nevyplýva doručenie bankovej záruky (chýba slovenský originál) taktiež z neho nevyplývajú dátumy odovzdania stavenísk, bez ktorých nie je možné zistiť, kedy zmluva nadobudla účinnosť, žalovaný nepreukázal naplnenie odkladacej podmienky.

14 Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že je nevyhnutné, aby dovolací súd posudzoval intenzitu zásahu do práva procesných strán na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv hodnotil v kontexte celého súdneho konania, ako aj v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a na procesné úkony sporových strán. Postup dovolacieho súdu, ktorým by iba na základe nedodržania ustanovenia § 219 ods. 3 CSP odvolacím súdom, bez akéhokoľvek ďalšieho preukázaného procesného pochybenia odvolacieho súdu, ktoré malo alebo mohlo mať vplyv na realizáciu procesných práv strán v spore a tým na spravodlivý proces, zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, by bolo v príkrom rozpore s účelom rekonštitúovanej právnej úpravy dovolania a zásadou hospodárnosti súdneho konania. V súvislosti s námietkou nesprávne obsadeného súdu uviedol, že sa k nej nevie relevantne vyjadriť, preto necháva na posúdení odvolacieho súdu, či pri prideľovaní veci bol dodržaný zákon a Rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave. Žalovaný ďalej zdôraznil, že od samého počiatku sporu žalobca odvodzoval svoje práva uplatnené v tomto konaní od zmluvy č. 01501002, ktorú predložil ako rozhodujúci dôkaz už k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 9. augusta 2011. Rovnako tak žalovaný v priebehu celého súdneho konania odvodzoval svoje práva a z nich vyplývajúcu obranu v spore z predmetnej zmluvy. Ani jedna zo zmluvných strán pritom nikdy nespochybnila platnosť a účinnosť zmluvy, ani neuviedla skutkové tvrdenia a nepredložila dôkazy, na základe ktorých by súd mohol alebo mal nadobudnúť dôvodnú pochybnosť o pravdivosti ich tvrdení ohľadne platnosti a účinnosti zmluvy. Argumentáciu týkajúcu sa neúčinnosti zmluvy č. 01501002 predniesol žalobca až v rámci druhého odvolania zo dňa 7. novembra 2017, teda takmer 6 rokov po podaní žaloby. Vyslovil názor, že Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade so zásadou formálnej pravdy v sporovom konaní, prejednávajúcou zásadou, ako aj zásadou koncentrácie konania, keď na dôkazy označené a predložené žalobcom neskoro neprihliadal. Navyše tvrdenie žalobcu ohľadne neúčinnosti zmluvy č. 01501002 označil za nepravdivé a zmluvu za platnú a účinnú.

15 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

16 Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolanie žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f/ a e/ CSP.

17 Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

18 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

19 Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovoru“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore.

22 V posudzovanej právnej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 7. novembra 2017 požiadal odvolací súd, aby ho v súlade s § 219 ods. 3 CSP elektronicky informoval o dátume verejného vyhlásenia rozsudku a to na e-mailovú adresu uvedenú v hlavičke tohto podania. Odvolací súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku v danej veci na svojej úradnej tabuli a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením dňa 5. júna 2019, avšak v spise sa nenachádza dôkaz o tom, že toto oznámenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu odoslané aj elektronickými prostriedkami na určenú e-mailovú adresu. Za tejto situácie je možné konštatovať, že si odvolací súd vo vzťahu k žalobcovi nespínil povinnosť vyplývajúcu z § 219 ods. 3 CSP.

23 Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (vid' napr. sp. zn. 3Cdo 179/2010, 7Cdo 192/2013, 3Cdo 714/2015, 7Cdo/151/2017) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi možnosť pred súdom konať a v zmysle § 219 ods. 3 CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd túto námietku žalobcu považoval za dôvodnú.

24 Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že vo veci na odvolacom súde rozhodoval nesprávne obsadený súd, dovolací súd sa s touto jeho námietkou nestotožnil.

25 Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia je zákonným sudcom aj sudca určený podľa ods. 4. Podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a rozvrhom práce. Požiadavka správneho obsadenia súdu znamená jeho obsadenie zákonným sudcom, t. j. sudcom daného úseku súdu, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom.

26 Dovolací súd, tak ako to v dovolaní uvádza žalobca, z obsahu spisu zistil, že na základe odvolania každého z účastníkov pôvodne rozhodoval odvolací súd uznesením č. k. 1Cob 151/2014-470 z 30. júna 2016 v zložení JUDr. Andrea Haitová ako predsedníčka senátu a Mgr. Soňa Pekarčíková a JUDr. Andrea Sedlačková ako členky senátu. Je pravdou, tak ako to tvrdí žalobca, že podľa čl. IV. bod 4 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2018 (vec napadla Krajskému súdu v Bratislave dňa 12. februára 2018) mala byť vec na základe žalobcom podaného odvolania správne zapísaná do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. Vec teda mala byť správne zapísaná do súdneho registra senátu 1Cob. Článok VII. všeobecných zásad účinných v čase nápadu veci na odvolací súd ako aj v čase vyhlásenia dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje odkaz na § 152 ods. 9 vyhlášky 543/2005 Z.z., podľa ktorého, ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej veci k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia. V prejednávanej právnej veci bola vec nepochybne zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra (podľa článku IV. ods. 4 všeobecných zásad mala byť zapísaná do registra 1Cob) avšak keďže nebola včas prevedená do správne určeného súdneho registra, vec dokončil a v nej rozhodol senát 3Cob v súlade s Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019.

27 V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

28 Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že sa odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 366 písm. d/ CSP nezaoberal s jeho námietkou, že súd nemal za preukázané, že zmluva je platná a napriek tomu z nej a jej ustanovení vychádzal, hoci je povinnosťou súdu skúmať jej platnosť resp. neplatnosť ex offio, dovolací súd poukazuje na čl. I. veta prvá jeho odvolania v ktorom sám dovolateľ uvádza, že medzi stranami nebolo sporné, že medzi sebou platne uzavreli zmluvu o dielo č. 01501002, čo konštatoval aj súd. So zreteľom na uvedené ani túto námietku nepovažoval dovolací súd za dôvodnú.

29 Nakoľko v priebehu konania došlo k zmene obchodného mena žalobcu EURO-BUILDING, a.s. na EUBIRAC a.s., dovolací súd pokračoval v konaní s takto označeným žalobcom.

30 Keďže postupom odvolacieho súdu došlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanou vadou, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Podľa § 453 ods. 3 CSP o trovách pôvodného konania ako aj dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

31 Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.